

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Z. P.**, narozen X,
bytem X,

proti

žalovanému: **Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem,**
sídlem Dvořákova 1609/18, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2020, č. j. UPCR-UL-2020/347590-1,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2020, č. j. UPCR-UL-2020/347590-1, kterým byla podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) odložena žalobcova žádost o poskytnutí informací, doručená žalovanému dne 19. 12. 2019, neboť žalovaný ve stanovené lhůtě neobdržel od žalobce požadovanou úhradu ve výši 26 460 Kč, jíž poskytnutí informací podmínil. Žalobce současně požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost poskytnout žalobci požadované informace, a aby soud rozhodl, že za poskytnutí informací nemá žalovaný právo žádat úhradu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že žalovaný, jako povinný subjekt dle informačního zákona, je dle § 5 tohoto zákona povinen mimo jiné zveřejnit sazebník úhrad, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup a zároveň ve svých úřadovnách na všeobecně přístupném místě. K řádnému splnění povinnosti se tak musí stát oběma způsoby současně. Dle žalobce vyplývá z vyhlášky č. 442/2006 Sb., kterou se stanoví struktura informací zveřejňovaných o povinném subjektu způsobem umožňujícím dálkový přístup, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 442/2006 Sb.“), že v případě povinných celků, jejichž součástí je více povinných subjektů, informace ve věci informačního zákona zveřejňuje každý povinný subjekt. Z přílohy č. 1 položka 9 vyhlášky č. 442/2006 Sb. plyne dle žalobce povinnost povinného subjektu zveřejnit místo a způsob, jak získat příslušné informace.
3. Dle žalobce z vyhlášky č. 442/2006 Sb. i z informačního zákona vyplývá, že sdělení o ceně za poskytnutí informací včetně místa a způsobu, jak získat požadované informace, patří mezi základní informace o povinném subjektu, které musí povinný subjekt zveřejnit ve svém sídle i způsobem umožňujícím dálkový přístup. Dle žalobce však žalovaný své povinnosti zákonem stanoveným způsobem nesplnil.
4. Na internetových stránkách žalobou dotčené Krajské pobočky Úřadu práce ČR v Ústí nad Labem, <https://www.uradprace.cz/web/cz/ustecky-kraj>, se sazebník úhrad nenachází. Ministerstvo práce a sociálních věcí v rozhodnutí o stížnosti žalobce proti výši požadované úhrady za poskytnutí informací uvedlo internetový odkaz na sazebník úhrad za poskytnutí informací, <https://www.uradprace.cz/web/cz/sazebnik-uhrad>, přičemž dle názoru žalobce se nejedná o odkaz na sazebník úhrad žalobou dotčené Krajské pobočky Úřadu práce ČR v Ústí nad Labem, nýbrž jde o sazebník Úřadu práce České republiky.
5. Přístupnost sazebníku ve své úřadovně žalobou dotčená Krajská pobočka Úřadu práce ČR v Ústí nad Labem dle žalobce ani netvrdila. Žalobce je přesvědčen, že neuveřejněním sazebníku úhrad v dotčené úřadovně žalovaného ani na jeho internetových stránkách ztratil žalovaný právo na úhradu za vyhledání požadovaných informací, pročez by měl žalovaný poskytnout žalobci požadované informace zdarma.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, přičemž upozornil, že Úřad práce ČR, zřízený zákonem č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce České republiky a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Úřadu práce ČR“), je správním úřadem s celostátní působností, je účetní jednotkou, má jedno identifikační číslo a sídlo v Praze. Úřad práce ČR se dělí na krajské pobočky pouze organizačně, avšak krajské pobočky nemají samostatnou právní subjektivitu. Krajské pobočky podle organizačního řádu Úřadu práce ČR sice vykonávají agendu poskytování informací na žádost podle zmíněného zákona, avšak povinnosti podle tohoto zákona, tedy zveřejňování na žádost poskytnutých informací a zveřejnění sazebníku úhrad za poskytování informací, plní Úřad práce ČR prostřednictvím svých webových stránek.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Co se týče povinně zveřejňovaných informací podle § 5 informačního zákona, tak Krajská pobočka Úřadu práce ČR v Ústí nad Labem má tyto, včetně sazebníku úhrad za poskytování informací, vyvěšeny též fyzicky, a to i v budovách svých kontaktních pracovišť. Žalobce nepředložil žádný důkaz o tom, že by žalovaný současně oběma způsoby (fyzicky i dálkovým přístupem) nezveřejňoval sazebník úhrad. Žalovaný neporušil žádnou povinnost dle informačního zákona, protože nesouhlasí s názorem žalobce, že by odložení žádosti o informace z důvodu nezaplacení úhrady bylo nezákonné.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

8. Žalobce ve své replice ze dne 27. 4. 2021 k vyjádření žalovaného rozvinul svou žalobní argumentaci ohledně toho, kdo je povinným subjektem ve smyslu informačního zákona, zda Úřad práce ČR, nebo konkrétní krajská pobočka. Žalobce zdůraznil, že jednotlivé krajské pobočky jsou samostatným povinným subjektem dle informačního zákona. Žadatel o informace musí mít možnost zjistit potřebné informace včetně sazebníku prostřednictvím webových stránek povinného subjektu a zároveň na veřejně přístupném místě v každé úřadovně povinného subjektu. V rozhodnutí, ve kterém žalovaný (Krajská pobočka Úřadu práce ČR v Ústí nad Labem) požaduje úhradu za poskytnuté informace, žalovaný odkazuje na webové stránky Úřadu práce ČR, ale nezmiňuje umístění sazebníku ve veřejně přístupných prostorách žalovaného, z čehož žalobce dovozuje, že sazebník v těchto prostorách nebyl umístěn.

Ústní jednání soudu

9. K soudnímu jednání konanému dne 14. 6. 2022 se žalobce bez omluvy nedostavil. Soud zjistil, že předvolání k jednání bylo žalobci doručeno prostřednictvím datové schránky dne 10. 5. 2022, přičemž žalobce byl v předvolání poučen, že soud může věc projednat a rozhodnout v nepřítomnosti žalobce v případě, že se žalobce nedostaví k jednání a ani včas nepožádá o odročení jednání. Soud proto v souladu s § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobce.
10. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž soudním jednání v plném rozsahu odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznila, že žalobce svá tvrzení o nezveřejnění sazebníku úhrad nedoložil, a navíc ani případné nezveřejnění tohoto sazebníku nemá za následek nemožnost požadovat zaplacení úhrady za poskytnuté informace. Dodala, že obdobným případem téhož žalobce se zabýval i Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 6 As 185/2021, přičemž žalobci za pravdu nedal.
11. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že neprovede žalobcem navržené dokazování internetovými stránkami krajské pobočky Úřadu práce ČR v Ústí nad Labem <https://www.uradprace.cz/web/cz/ustecky-kraj>, a to pro nadbytečnost, jelikož uvedeným důkazem hodlal žalobce prokázat, že na uvedených stránkách se nenachází sazebník úhrad, avšak tato skutečnost byla mezi účastníky nesporná, když žalobce i žalovaný shodně uvedli, že sazebník úhrad nebyl na stránkách krajské pobočky Úřadu práce ČR v Ústí nad Labem, nýbrž na centrálních stránkách Úřadu práce ČR.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud shledal, že žalobní námitky v první řadě nastolují otázku, kdo je povinným subjektem k poskytnutí informací dle informačního zákona, zda jednotlivé krajské pobočky Úřadu práce ČR, jak to tvrdil žalobce, nebo samotný Úřad práce ČR.
15. Podle § 2 odst. 1 informačního zákona platí, že *„povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.“*
16. Podle § 2 odst. 1 zákona o Úřadu práce ČR platí, že *„v Úřadu práce působí a) generální ředitelství a b) krajské pobočky a pobočka pro hlavní město Prahu; součástí krajských poboček jsou kontaktní pracoviště.“*
17. Podle § 5 odst. 1 zákona o Úřadu práce ČR platí, že *„Úřad práce rozhoduje ve správním řízení v I. stupni prostřednictvím krajských poboček a generálního ředitelství.“*
18. Soud podotýká, že výše citované znění § 5 odst. 1 zákona o Úřadu práce ČR je účinné ve výše uvedené podobě až od 1. 1. 2012. V předchozí době v uvedeném ustanovení bylo pouze uvedeno, že úřad práce rozhoduje v I. stupni bez dovětku *„prostřednictvím krajských poboček a generálního ředitelství.“* Důvodová zpráva k zákonu č. 366/2011 Sb., jímž bylo uvedené ustanovení novelizováno, potvrzuje, že *„krajské pobočky Úřadu práce a jeho generální ředitelství mají ve správním řízení postavení prvoinstančního správního orgánu.“* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, č. j. 6 Ads 372/2020–30, platí, že krajské pobočky Úřadu práce ČR jsou v případech, kdy jim zákon svěřuje pravomoc rozhodovat či jinak jednat, správními orgány ve smyslu § 4 odst. 1 s. ř. s. Není důvodu, pro který by se takové pojetí subjektivity krajských poboček Úřadu práce nemělo aplikovat při vymezení povinných subjektů podle informačního zákona. O tom, že krajská pobočka Úřadu práce ČR může být povinným subjektem podle informačního zákona, ostatně svědčí i závěry judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 14. 4. 2021, č. j. 4 As 3/2021-17). Soud proto přisvědčuje žalobci, že povinným subjektem dle informačního zákona v této věci byl Úřad práce – krajská pobočka v Ústí nad Labem.
19. Ustanovení § 5 informačního zákona v odst. 1 a 2 vymezuje informace, které mají povinné subjekty ze zákona zveřejňovat. Ze znění § 5 odst. 1 a 4 informačního zákona vyplývá,

že tak mají činit jak ve svém sídle a svých úřadovnách, tak též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Podle § 5 odst. 1 písm. e) informačního zákona je takovou předem zveřejňovanou informací také sazebník úhrad za poskytnutí informací.

20. Obecně platí, že informace mají být poskytovány bezplatně. Informační zákon nicméně vymezuje případy, ve kterých povinný subjekt může požadovat úhradu nákladů, které v souvislosti s vyhledáváním informace vznikly. Předpoklady uplatnění takového postupu upravuje § 17 odst. 3 informačního zákona.
21. Z informačního zákona vyplývá, že podmínkou pro uplatnění nároku na úhradu nákladů je oznámení skutečnosti, že za poskytnutí informace bude požadována úhrada, a uvedení výše této úhrady, a to před poskytnutím informace. Ztrátu nároku na úhradu nákladů informační zákon v § 17 odst. 4 spojuje pouze s případy, kdy povinný subjekt tuto svou oznamovací povinnost nesplní. Z informačního zákona dle názoru soudu nevyplývá, že by v důsledku nezveřejnění sazebníku úhrad povinný subjekt automaticky ztrácel nárok na úhradu nákladů.
22. Ve výzvě k úhradě nákladů ze dne 6. 3. 2020 žalovaný odkázal žalobce na sazebník uveřejněný na adrese <https://www.uradprace.cz/web/cz/sazebnik-uhrad>. Dle názoru soudu uveřejnění sazebníku na centrálním webu Úřadu práce ČR je dostačující pro splnění zákonného požadavku dle § 5 odst. 4 informačního zákona, tedy zveřejnění sazebníku způsobem umožňujícím dálkový přístup, neboť jde o jednotný sazebník platný i pro všechny krajské pobočky.
23. Soud souhlasí se žalobcem, že sazebník úhrad má být dle informačního zákona zveřejněn také v sídle a úřadovnách žalovaného – tedy v sídle Krajské pobočky Úřadu práce ČR v Ústí nad Labem a také na jednotlivých kontaktních pracovištích. Žalobce však netvrdil (natož aby prokázal) žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že tato zákonná povinnost nebyla ze strany žalovaného splněna. Toto nesplnění povinnosti dovozoval žalobce ze skutečnosti, že žalovaný ve výzvě k úhradě nákladů odkázal pouze na sazebník úhrad na webu Úřadu práce ČR, ale nezmínil se o tom, zda je sazebník umístěn také ve veřejně přístupných prostorech žalovaného. K uvedené žalobní námitce soud uvádí, že ze skutečností uváděných žalobcem nelze dovodit, že by žalovaný nesplnil svou povinnost mít sazebník úhrad veřejně přístupný v sídle pobočky a ve svých úřadovnách. To platí tím spíš, že žalovaný ve vyjádření k žalobě deklaroval, že tento sazebník je v sídle pobočky i v jednotlivých úřadovnách vyvěšen. Dle názoru soudu žalobce nesplnil svou povinnost tvrzení, neboť v případě tvrzeného porušení uvedené zákonné povinnosti by soud očekával, že žalobce uvede konkrétní údaje například v tom smyslu, že se žalobce v určitý den a čas dostavil do konkrétní úřadovny žalovaného, přičemž se tam nenacházel na veřejně přístupném místě sazebník úhrad. Žalobce však nic takového netvrdil, když pouze spekulativně dovozoval, že tato povinnost nebyla žalovaným splněna. Jedná se tedy o nepodložené tvrzení žalobce, ke kterému soud nemůže přihlížet.
24. Navíc má soud za to, že zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahuje žádné ustanovení, z něhož by bylo možné dovodit, že nezveřejnění sazebníku v sídle pobočky či v úřadovně samo o sobě zakládá právo žalobce na bezplatné poskytnutí informací za situace, kdy byla výše úhrady žalobci předem sdělena v souladu s § 17 odst. 3 informačního zákona. Účelem sazebníku úhrad je dopředu stanovit výši nákladů vznikajících při úkonech, které jsou nezbytné pro vyhovění žádosti o poskytnutí informací, a to v

zákonem vymezených případech. Smyslem jeho uveřejnění podle § 5 informačního zákona podle důvodové zprávy k citovanému zákonu (sněmovní tisk č. 16/0, 3. volební období, 1998 – 2002, www.psp.cz) je, „aby veřejnost, resp. každý potencionální žadatel o poskytnutí informace, získal bezproblémově primární sumu informací, a nemusel se tak obracet na povinný subjekt s individuální žádostí.“ Tento účel byl v posuzovaném případě prokazatelně přinejmenším částečně naplněn zveřejněním sazebníku na webu Úřadu práce ČR, přičemž žalobce netvrdil, že by se prostřednictvím dálkového přístupu nemohl se sazebníkem seznámit, a proto nemohlo dojít k zásahu do samotné podstaty jeho práva na informace. Skutečnost, zda sazebník úhrad byl veřejně přístupný v sídle žalovaného a jeho úřadovnách, zůstala mezi účastníky sporná, nicméně dle názoru soudu žalobce neprokázal, že by ze strany žalovaného došlo k porušení povinnosti umístit sazebník v sídle a úřadovnách žalovaného.

25. Ve světle těchto úvah lze shrnout, že v dané situaci je podstatnou skutečností, že žalobce byl výzvou ze dne 6. 3. 2020 v souladu s § 17 odst. 3 informačního zákona žalovaným informován o nutnosti uhrazení nákladů a že byl v této záležitosti přímo odkázán na sazebník uveřejněný na webové adrese <https://www.uradprace.cz/web/cz/sazebnik-uhrad>. Podmiňování nároku žalovaného na úhradu nákladů vzniklých v souvislosti s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací současným zveřejněním sazebníku v úřadovně i přesto, že byl žadatel o poskytnutí informací řádně odkázán na sazebník zveřejněný na webu, nemá oporu v zákoně. Navíc soud dovodil výše, že žalobce ani dostatečně netvrdil, natož aby prokázal, že by sazebník úhrad nebyl veřejně dostupný v sídle a úřadovnách žalovaného.
26. Soudu je známo z úřední činnosti, že žalobce podal u zdejšího soudu (pobočka v Liberci) pod spisovou značkou 59 A 73/2020 žalobu směřující proti Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Liberci, přičemž žaloba směřovala, obdobně jako v nyní posuzované věci, proti rozhodnutí o odložení žádosti žalobce o poskytnutí informací z důvodu, že žalobce neuhradil na výzvu požadované náklady spojené s poskytnutím informací, přičemž žaloba obsahovala stejnou argumentaci jako v nyní posuzované věci ohledně nezveřejnění sazebníku úhrad na internetu na stránkách konkrétní pobočky úřadu práce a nezveřejnění sazebníku úhrad v jednotlivých úřadovnách, přičemž Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 16. 3. 2021, č. j. 59 A 73/2020-32, žalobu zamítl. Kasační stížnost žalobce proti uvedenému rozsudku pak byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2021, č. j. 6 As 185/2021-28. Zdejší soud při odůvodnění tohoto rozsudku vycházel ze zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, se kterým se plně ztotožňuje.
27. Žalobu tedy vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 14. června 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu